



БОРБА®



Със безпримерния си подвигъ по време на Руско-турската освободителна война (1877-1878) българското опълчение дава своя приносъ за свободата на България

Отъ „Владетели на България“, серия „Наследство“

BORBA ©
PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.
MARCH, 2002

Никога не ще забравим!

Младѣжитѣ горяни, разстреляни през 1951 г. въ Турийската гора отъ служители на Държавна сигурность

Денчо Радковъ Брѣстовски отъ с. Розовацъ
Стою Кръстевъ Николовъ отъ с. Златосель
Георги Ганевъ Георгиевъ отъ с. Златосель
Стою Ивановъ Узуновъ отъ с. Дрангово
Иванъ Петровъ Райчевъ отъ с. Свиленъ
Христо Ивановъ Челибоковъ отъ с. Свежень
Ненчо Станевъ Ненчевъ отъ с. Осетеново
Иванъ Златевъ Костаневъ

Филипъ Петровъ Георгиевъ отъ с. Златосель
Сребрю Марковъ Пауновъ отъ с. Златосель
Раню Мичевъ Тасевъ
Аврамъ Пеневъ Аврамовъ отъ с. Дрангово
Видолъ Недѣлевъ Илиевъ (Рашковъ) отъ с. Суходолъ
Тодоръ Борисовъ Македонски отъ с. Дебравица
Павелъ Борисовъ Павловъ отъ с. Рѣжево Конаре



СЪЮЗ ИСТИНА

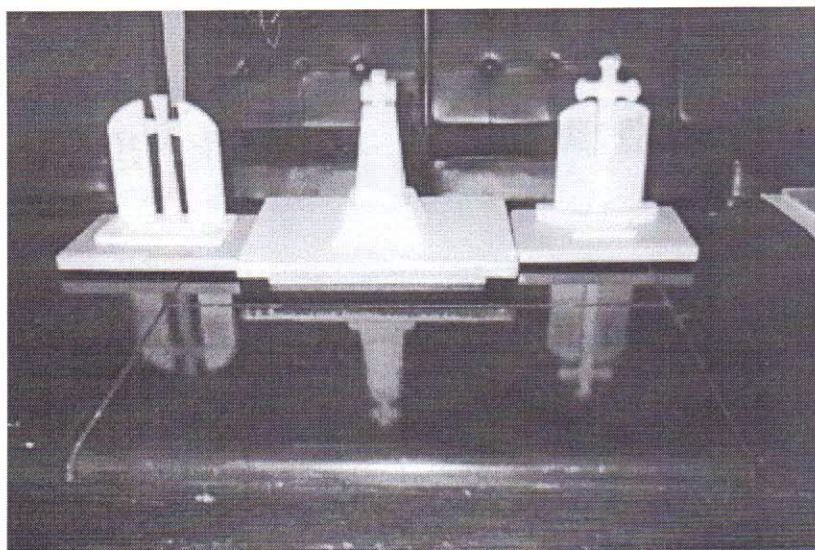
гр. Казанлък - 6100
кв. "В. Левски", бл.30
вх.А, ап.3, тел.: /0431/ 4 98 36
председател: Й. Маринов

На 28 януари в Казанлък комисия в състав:

Председател арх. Кръстю Попов - член на Съюза на ВНВ училища

Членове: Ваньо Колев - скулптор, учител в художествената гимназия в град Казанлък
Йордан Маринов - председател на Съюз "Истина" - Казанлък

РАЗГЛЕДАХА И ПРИЕХА изработените проекти за паметници на младежите горяни, застреляни през 1951 г. в Турийската гора от служители на Държавна сигурность.



Комисията класира на първо място проекта на Калоян Георгиев и на две втори места проектите на Руслан Дечков и Дамян Петров. Авторите на проектите за паметници са ученици от художествената гимназия в Казанлък.

*Председател на Съюз "Истина" -
Казанлък
Йордан МАРИНОВ*

Никога не ще простим!

БОРБА



BORVA

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
P.O. Box 46250, Chicago, Ill. 60646

Д-ръ **Иванъ Дочевъ** — основателъ
+ Д-ръ **Георги Папниковъ** — редакторъ

Редактура комуитетъ

Година 51, брой 2

Книжка сто и четирисесета

Мартъ 2002

*Д-ръ Иванъ Дочевъ,
почетенъ председателъ на БНФ, Инк.*

Нивото на стандарта на живота на гражданитѣ е мѣрило за стабилността на държавата!

Главното и най-важно условие да бждемъ приети въ Европейския съюзъ е стандартът на животъ на гражда-нитѣ ни да се изравни съ стандарта на животъ на гражданитѣ отъ европейскитѣ страни членки на Европейския съюзъ!

Навѣкъжде по свѣта на първо мѣсто причината народътъ да подкрепя правителството или да е противъ него, е стандартът на живота!

Комунистическото правителство на Жанъ Виденовъ (1995-1996 г.) докара страната до пълна икономическа катастрофа - народътъ възстана, правителството бѣ принудено да сдаде властта (4 февруари 1997 г.).

Правителството на ОДС реализира голѣми успѣхи въ външната си политика, но не можа да подобри стандарта на животъ на гражданитѣ — загуби изборитѣ на 17 юни 2001 г. — падна отъ власт.

Българскиятъ народъ и ние съ него посрещнахме завръщането на царъ Симеонъ въ България съ ентузиазъмъ и надежда, че той чрезъ Национално движение Симеонъ Втори, което обяви, че формира (6 април 2001 г.) ще намери пѣтъ за решаване на икономическитѣ проблеми на държавата и подобряване стандарта на живота на гражданитѣ. Въ изборитѣ на 17 юни 2001 г. народътъ масово гласу-

Премиерътъ има гумата

ва за НДСВ — не обаче за кандидатъ-депутатитѣ въ листитѣ, той не ги познаваше, нито за платформата на Движението, която не бѣше още обявена. Народътъ гласува лично за царъ Симеонъ и... “стовари” на неговите плещи цѣлата отговорност за управлението на страната.

НДСВ получи пълно мнозинство въ парламента, Симеонъ II стана министъръ-председател (премиеръ) и той състави своето правителство, което пое управлението на страната.

Икономическата политика на правителството се изпразява въ държавния бюджетъ, отъ който зависи и стандартът на животъ на гражданитѣ.

Правителството на НДСВ изготви своя бюджетъ за 2002 г., представи го на Народното събрание, въ което Движението има мнозинство, бюджетътъ бѣше приетъ и влезе въ сила.

Какво стана?

Вмѣсто да се подсигури подобриенето стандарта на животъ на гражданитѣ, стана обратното.

Пенсионерите, които очакваха (бѣше имъ обещано) да получатъ увеличение на пенсиитѣ, не само не получиха увеличение, но повишаването цената на тока и парното, и особено данъцитѣ, които увеличиха цената на лѣкарствата и ги направиха недостъпни за тѣхъ, а тѣ за мнозина, болшинството, сж въпросъ на сжществуване, отрѣди на пен-

сионеритѣ още по-мизеренъ животъ.

Увеличението стойността на тока и парното засегна и голѣмъ брой граждани съ ограничени приходи и като прибавимъ къмъ това увеличаване данѣцитѣ за сградитѣ, споменатитѣ граждани, голѣмъ брой, изпаднаха въ положението да станатъ жертви на сѣдия-изпълнителя, като нѣма да могатъ да платятъ данѣцитѣ.

Неимоверното увеличаване на патентния данѣкъ заставя десетки хиляди, които съ малки предприятия и занаятчийска работа изкарваха прехраната си, да прекратятъ работата си и да се наредятъ на дългата "опашка" на безработнитѣ. По-голѣмитѣ предприятия съкращаватъ квадратурата на помещенията, въ които упражняватъ бизнеса си, за да могатъ да платятъ патентния данѣкъ, но едновременно съ това намаляватъ и броя на хората, които работятъ въ предприятията им и "опашката" на безработнитѣ става още по-дълга – миналата година безработнитѣ бѣха около 600 000, до края на

годината числото имъ ще достигне милионъ.

Още можемъ да продължаваме, но смѣтаме, че казаното характеризира достатъчно създадената обстановка с новитѣ увеличени данѣци. Стандартътъ на животъ на гражданитѣ вмѣсто да се повиши, стремглаво пада.

Съ право народътъ, който даде довѣрието си на царь Симеонъ, гласува за неговото Движение, между които сме и ние, има право да пита:

Какво стана? Защо се допусна станалото? Ще се коригиратъ ли грешкитѣ? Ще се преразгледа ли и коригира данѣчното облагане така, че стандартътъ на животъ на гражданитѣ да се подобри, не да се влоши? Ще се създадатъ ли условия за достоенъ животъ? Ще се оправдаятъ ли надеждитѣ? Ще се изпълнятъ ли обещанията?

Народътъ има право да пита – има право да иска да получи отговоръ и трѣбва да получи таквъ!

Премиерътъ има думата!

Нѣма бивши комунисти!

Въ миналия брой на сп. "Борба" бѣ публикувана статия отъ г-ръ Иванъ Дочевъ, озаглавена "Резултатътъ отъ президентскитѣ избори – сигналъ за тревога", въ която статия г-ръ Дочевъ каза, че нѣма бивши комунисти и че избирането на Георги Първановъ за президентъ ще се използва отъ комуниститѣ да направятъ опитъ за реставрация на комунизма въ България и че трѣбва националнитѣ сили да се организиратъ и да не позволятъ това да стане.

Казаното въ статията се потвърждава!

На 9 февруари т.г. всички вестници въ страната съобщиха, че кметътъ на Димитровградъ (комунистъ) заедно съ двамата червени депутати отъ района и общинскитѣ съветници – комунисти, сж образували комитетъ, който си поставя задачата да бжде възстановенъ въ Димитровградъ паметникътъ на Георги Димитровъ, сваленъ преди десетъ години. Проектътъ предвижда петметровиятъ паметникъ да бжде възстановенъ на главния площадъ въ града на 18 юни – рождения денъ на вожда.

ЖИВЕ ТЪЙ, ЖИВЕ

Връщат паметника на Георги Димитров

НИКИ ГРУДЕВ

5-метровата статуя в цял ръст на вожда Георги Димитров да бжде поставена отново в центъра на Димитровград, реши вчера инициативен комитет начело с депутатата от БСП Ангел

Найденков, кмета инж. Димитър Хаджииванов и председателя на общинарите г-н Георгиев. Бронзовият монумент трябва да бжде върнат до 18.6., когато е 120-годишнината от рождението на Димитров.

БОРБА

НАБЛЮДАТЕЛЪ

Ялта (4-11 февруари 1945 г.)

Разгромът на Третия райх в края на Втората световна война е очевиден.

Договореностите между Франклинъ Рузвелт, Йосифъ Сталинъ и Уинстънъ Чърчилъ в Техеранъ презъ 1943 г. относно координация на общите действия за извоюване победата надъ нацистка Германия се изпълняватъ успешно.

Приближава времето, когато генералите ще прибератъ картите на генералните щабове, за да направятъ място на дипломатическите папки, в които се намиратъ условията на бъдещия мир. Една отъ стъпките къмъ този мир се прави в кримския курортъ Ялта от 4 до 11 февруари 1945 г. Тамъ големите трима препотвърждаватъ предишните си договорености отъ Москва презъ октомври 1944 г. относно бъдещото устройство на победените страни, взели участие или подпомогали Германия в войната ѝ срещу Съветския съюз и западните демокрации.

Особено внимание на тази среща се отдава за разпределение окупационните зони в победена Германия и сферите на влияние извън нея, които сж неразривно свързани с политически и икономически последиствия за страните, попаднали в тези зони. Безъ тези договорености дори и гротътът на войната да е секналъ, военните



Чърчилъ, Рузвелт и Сталинъ чертаят политическите и икономическите граници на света следъ Втората световна война, Ялта, 1945 г.

действия се превръщатъ в въоръжено примирие с непредсказуеми последиствия. Тамъ, в Ялта, се решава въпросът за границите на Полша, от където започна Втората световна война, и статуквото на държавите от Балканския полуостров, особено България, която става размянна монета в сделките на победителите. В Ялта е договорено България да остане в съветска сфера на влияние, което за нас се превърна в полуветковно комунистическо робство.

По материали от българския печат



Изъ тронното слово на царъ Борисъ III при откриване на XXV обикновено народно събрание, 25 февруари 1940 г.

Господа народни представители,

Убеденъ съмъ, че вие, изпълнени повече отъ всякога с дълбокото съзнание за дълга къмъ Родната, ще положите всички усилия за нейното благополучие, призовавамъ Божието благословение върху вашите трудове и обявявамъ първата редовна сесия на XXV обикновено народно събрание за открита.

Поклонъ

Тѣ, народните представители от XXV народно събрание, призовани от Негово Величество царь Борисъ III, действително положиха всички усилия и не позволиха българска кръвь да бѣде пролята презъ Втората свѣтвна война. Тѣ не позволиха българитѣ отъ еврейски произходъ, живѣещи на територията на Царство България, да станатъ жертва на нацисткитѣ газови камери. Тѣ, благодарение на далновидността си и отговорността предъ българския народъ, не позволиха на територията на България да се развиятъ военни действия. Тѣ бѣха на нивото на народни избраници, за които интереситѣ на българския народъ и благополучието на България стояха надъ всичко. За тази своя смелостъ тѣ станаха жертва на революционната яростъ, внесена отъ Москва следъ окупирването на Родината ни отъ съветскитѣ войски на 9 септември 1944 г.

Изминаха 57 години отъ деня 1 февруари 1945 г., въ нощта на който бѣха избити осъденитѣ отъ Първи съставъ на т.нар. народенъ сѣдъ регенти, министри отъ три кабинета и народни представители отъ 25-то народно събрание, на което царѣтъ вмени и то изпълни длѣга си къмъ България.

Нѣма по-гнусно предателство къмъ българската държава, въ което изпълнители на чужди интереси да сѣ покосявали елита на българската държавностъ.

Тукъ не е мѣсто да се говори за конституционосъобразността на "Наредбата-законъ за сѣдене отъ народенъ сѣдъ на виновницитѣ за вѣвличането на България въ Втората свѣтвна война". Не е мѣсто да се квалифицира този законъ като юридическа абсурдностъ. Не е мѣсто да се обосновава сѣщността му, която нѣма друго обяснение, освенъ като човѣкконенавистническо отмъщение, внушено отвънъ и послушно изпълнено тукъ. Но днесъ, 12 години следъ промѣнитѣ, настѣпили въ българския политически животъ, последицитѣ на този законъ да не бѣдатъ изчистени, е меко казано престѣпление, извършено отъ управлявацитѣ, граничещо съ цинизъмъ.

Престѣпление е затова, защото българскиятъ народъ, изпращайки избраницитѣ си въ Парламента, изисква отъ тѣхъ такава законотворческа дейностъ, при която остатѣцитѣ отъ партийнитѣ и класови закони да бѣдатъ обявени за нищожни, да бѣде реституирана законността и нито единъ извършилъ престѣпление да не остане ненаказанъ и нито единъ невиненъ да не бѣде осѣденъ.

Направено ли е това отъ законодателната властъ, въ чиито рѣце сѣ възможноститѣ?
НЕ!

Цинизъмъ е затова, защото сѣщитѣ тѣзи избраници (народни представители) отъ уютнитѣ си кабинети поглеждатъ очакващия за законностъ народъ, пренебрежително размахватъ рѣка съ мисълта: "Той има овча кротостъ" и нехаятъ за искането му за справедливостъ. А жертвитѣ на революционната комунистическа яростъ се надигатъ отъ безкрѣстнитѣ си гробове въ очакване да бѣдатъ оценени дѣлата имъ по достоинство въ името на България. Едва ли ще сме достойни за Новото време, ако съ поклонъ не си спомнимъ за:

- Регентитѣ - князь Кирилъ Преславски, проф. Богданъ Филовъ, ген. Никола Миховъ.
- Председателя и подпредседателитѣ на XXV Народно събрание: Никола Логофетовъ - председател; Никола Захариевъ и Димитъръ Пешевъ - подпредседатели.
- Министъръ-председателите Божиловъ, Багряновъ и Муравиевъ.

И редица още мѣченици, за които Г. Заркинъ - самъ жертва на комунистическото беззаконие, казва:

Нам нуждни са ни храбреци,
задаватъ се "барутни" жѣтви.
Поне станете вие мѣдреци,
защото живитѣ сѣ мѣртви.

Отъ тѣхно име сме длѣжни да търсимъ законно възмездие, а не отмъщение.

Г. СПАСОВЪ

Кой е Георги Заркин

Георги Атанасов Заркин е роден на 3 март 1940 г. в село Бели Искър, Софийски окръг. През октомври 1944 г. (след т.нар. победа на социалистическата революция в България на 9 септември 1944 г., а по същество антигържавен преврат с моралната подкрепа на чужди сили – Съветската армия) баща му е арестуван и повече не се връща – хвърлен е от Черната скала над курорта Боровец с още 68 жители на общината. Завършва селскостопанския техникум в Ихтиман. Служи в Строителни войски (вид отбиване на военната служба, обикновено за “съмнителни елементи”), работи на различни места, а от 1963 г. е фотожурналист в органа на БЗНС (Български земеделски народен съюз, сателит на БКП) в. “Земеделско знаме” в София. Има национални награди за фотография. От 1966 до 1974 г. е осъждан три пъти, последния път на 8 години. На 7 август 1977 г. е зверски убит в Пазарджишкия затвор.

През 1964 г. във връзка с журналистическата и фоторепортерската си работа се запознава с Иван Тодоров-Горуня (член на БКП, организира група за антипартиен и антигържавен преврат, обхванала и армията, вероятно се е самоубил при опит да бъде арестуван). След смъртта му решава да продължи сам антикомунистическата дейност и като начало пише на редакционна машина сто позива за повдигане духа на хората, които разпръсква в Самоков. После решава да създаде група за борба против т.нар. народна власт. Независимо че събраните доказателства не са сочели наличието на група, според смисъла на чл. 70 от Наказателния кодекс е достатъчно намерението за това. По време на първия процес е имало опит да бъде обвинен и в подготвяне на саботажи (взривяване на яз-

Георги Атанасов Заркин
1940 г. - село Бели Искър, Софийски окръг
1977 г. - обесен в Пазарджишкия затвор
Псевдоним Рилски бор

вирна стена и др.) и дори на убийства на отговорни партийни дейци, виновници за смъртта на Горуня. Първата присъда от 1966 г. е за 6 години. След смазването на Пражката пролет в знак на протест провежда 28-дневна гладна стачка в Старозагорския затвор (“Ако трябва да вярвам, че Русия е “освободител” на България, то все едно да повярвам, че вълкът е тревопасен. От кого освободиха петте варшавски армии Чехословакия? Да! Наистина те я освободиха от Свободата” – четем в протест до зам.-началника на затвора) и пише отворено писмо до министър-председателя. “Заг фасадата на демокрацията в България е изграден един диктаторски режим (...) Съдилищата са повече от културните домове, а затворите и лагерите – от почивните станции и санаториумите (...) Петилетките се градят върху костите на ударниците. България се превърна в експериментална база на Русия...” – ето части от писмото протест. Съчинява също (освен разкази, приказки, пиеса за Васил Левски, много стихотворения, немало от тях с истински художествени достойнства) “Марш на българските политзатворници” и “Напред, напред”. За всичко това получава още една присъда за 5 години, впоследствие, през 1974 г. – още една за опит отново да създаде група за борба срещу комунистическата власт, надявайки се да излезе на свобода след изтичането на втората присъда. Много от стихотворенията му – призови за борба, за протести, изпълнени с оптимистична обич към хората и отечеството, са изнесени от затвора и се разпространяват. През 1994 г. Библиофилско издателство “Луковски” издава избраното “Отвъд чертата” – финансово обезпечена от Лъчезар Заркин. Удушен след побой в затвора, има ме-

дицинско заключение (след ексхумация) за шокова смърт. Води се следствие.

Из писмо на Георги Заркин до майка му: “За мен честта и достойнството са по-скъпи от всички други неща на земята. Знаем, че и ти не би се съгласила да стана подлец, но все си мислиш, че мога да мина между канките. А това може да стане, ако съм по-гребен от самите канки. (...) Брат ми не може да не си спомня през 1969 г. на

втория процес, като не ми разрешиха да напиша и защита, как бях принуден със собствената си кръв да я напиша върху носната кърпа: “Защита! Родих се човек. Живея като скот. Но това не ще ми попречи да умра честен!”

Биографичните данни за Георги Заркин са поместени в издадената от сина на Г. Заркин – Лъчезар Заркин, първа част от книгата му “Вулкан”

Райна Княгиня – легендарната българска знаменоска

Седемдесетте години на 19-то столетие бележат повратъ в освободителните борби на народа ни. След безброй хайдушки подвизи и стихийни бунтове се подготвя Априлското въстание, което, вдигайки на кракъ народа ни, да премахне завинаги робския гнетъ. Подъ знамето – светиня на приближаващата смела борба, застават хиляди борци – селяни и занаятчии, интелигенти и родолюбиви търговци, мъже и жени. Срѣдъ тях е и незабравимата панагюрска знаменоска **Райна ПОПГЕОРГИЕВА**. Пленителният ѝ подвигъ остава незаличими следи в историята ни, той е подвигъ-гордостъ за българската жена.

Родена на 19 януари 1856 г. в родолюбивото семейство на Нона и Георги Футекови, бждещата наша героиня расте в здрава патриотична срѣда. В нея звучат песните на Добри Чинтуловъ, говори се за свобода, четат се вестниците на Каравеловъ и Ботевъ. Тази семейна атмосфера разпалва най-свѣтлитъ пориви за свободенъ човѣшки животъ.

Четири години напрегатъ трудъ в старозагорското училище я подготвят за високоблагородната учителска професия. Отъ есенъта на 1874 г. Райна е отлична учителка на панагюрските деца, в чиито души остава незаличими следи. Високото ѝ гражданско съзнание отправя взора ѝ и къмъ просвета на възрастните. Съ задачата да се заличи безпросветната тъма и приобщятъ поробените още по-силно къмъ грѣлото на свободата младата учителка основа **Женско ученолюбиво и благотворително дружество**.

Спечелила уважението, любовта и доверieto, а най-вече възторга на революционерите грѣйци, учителката Райна Попгеоргиева поема съ готовност опасния път на борбата за свобода. Лично Георги Бенковски отъ името на панагюрския революционен комитетъ ѝ предлага да ушие знамето на въстанието. Скришомъ отъ любопитните погледи на свои и чужди, съ любовъ и възторгъ Райна – героинята и жената, извезва скъпите за всеки българинъ думи “Свобода или смъртъ”. В деня, когато трѣбва да се освети знамето, редомъ съ Бенковски е и тя – първата знаменоска на легендарната Априлска епопея. “Този денъ беше най-тържественниятъ отъ нашата кратковременна свобода” – спомня си по-късно Райна Попгеоргиева, назована от възторжения ни народъ Княгиня. “Побѣлели старци наредъ съ малолѣтни деца вървяха навсѣкжде следъ мене и пѣеха любими пѣсни. Жените, девойките и бабите ни хвърляха ароматни и разноцветни цѣтия, че цѣлиятъ пътъ бѣше посланъ съ великоленъ килимъ. Виковете “Ура” и “Да

живѣе” нѣмаха край” – четемъ въ споменитѣ ѝ, отразени въ сътворената отъ нея “Автобиография на панагюрската учителка Райна Георгиева”. Четемъ и въ душитѣ ни нахлува чувството за национална гордостъ и честъ.

Възстанието е жестоко потушено. Райна е хвърлена въ затворническа килия въ Пловдивъ, въ съжителство съ луда туркиня и циганка. Подложена е всѣки денъ на гаври – ханѣми и дечурлига мятатъ презъ прозорцитѣ камъни, клечки, пясъкъ. Отрязватъ ѝ косата, правятъ ѝ магии, боледува тежко. Величието на Райна Княгиня е и в гържането ѝ. Не се отрича отъ себе си, отъ гѣлото си. Въ затвора, останала сама съ съвестта си, показва своето величие, показва, че е силенъ човѣкъ. Въ най-тежкитѣ часове на изтезания тя намира куражъ да заяви на мъчителитѣ си, че всичко, каквото е сторила, е било за доброто на нейния народъ и Отечество.

Развълнувани отъ геройския подвигъ на Райна Княгиня, европейски анкетьори ѝ поговатъ рѣка за спасение и подкрепа. Много любопитно нѣщо четемъ въ нейната “Автобиография”: “Презъ моето пребиваване въ затвора идваха хора отъ американската легация и ми предлагаха да живѣя въ Швейцария или Америка.” Предпочита Москва, където любознателната девойка учи акушерство. Завръщайки се въ свободното си отечество тя учителства въ Търновската девическа гимназия, после заминава за Панагюрище и Пловдив. Изгубила рано съпругъ и едно отъ петте си деца, установява се въ София, където се отдава на благотворителната акушерска професия. Въ Майчинъ домъ тя се бори за живота на стотици деца и бедни жени, които никога не ще забравятъ топлинѣ ѝ майчини грижи.

Райна Княгиня – героинята и жената, остави за поколѣнията спомена за достойно изпълненъ дългъ предъ народъ и Родина. Богатиятъ ѝ съ родолюбие жизненъ пѣтъ завършва въ София на 29 юни 1917 г.

Априлий 1876 г. – величавата **Априлска епопея** – не угасва въ душитѣ на българина свѣтлата страница на бурните революционни години, свѣтлитѣ възрожденски идеали, на които посветиха живота си безчетъ знайни и незнайни герои, озарили като пѣтеводна звезда и живота на легендарната знаменоска.

Елена ВАЧЕВА

Изъ историческитѣ
архиви

Директива на В. Молотовъ на преговоритѣ Хитлеръ-Молотовъ от 12-14 ноември 1940 г.

На страници 43 и 44 отъ книгата “Война и политика 1939-1941”, 2001 г., изд. “Наука”, Москва, 495 стр., тиражъ 520 екз., сж публикувани две части отъ важенъ документъ, а именно отъ Директивата на Молотовъ за преговоритѣ между Хитлеръ и Рибентропъ и Молотовъ въ Берлинъ на 12-14 ноември 1940 г. вкл. Документътъ е рѣкописенъ, има 4 рѣкописни страници, написани лично отъ Молотовъ, и е съхраненъ въ Архив Президентъ Российской Федерации, Ф. 56, Оп. 1, Д. 1161, Л. 147-150. Публи-

куванитѣ две части отъ Директивата разкриватъ рускитѣ цели на преговоритѣ. За узнаване съдържанието на цѣлия документъ е необходима справка въ Архива, разбира се, ако това е позволено. Хиляди руски документи, съ давностъ отъ нѣколко столѣтия, сж секретни.

Ето едната частъ:

“а) Да се узнаятъ действителните намерения на Г.[ермания] и всички участници в Тристранния пакт (Г.[ермания], И.[талия], Я.[пония]) за осъществяване плановете за създаване на

“Нова Европа” и “Велик[ого] Восточ[но]-Азиатско пространство”...

б) да се **прокара** първоначалната схема на сферите на интереси на СССР в Европа, а също в Западна и Средна Азия, като се разузнае възможността за споразумение за това с Г.[ермания], (а след това с И.[талия])...”

Ето втората част:

“В преговорите трябва да добием в **сферата на интересите на СССР** да попаднат:

а) Финландия - на основа на с.[ъветско]-г.[ерманското] споразумение от 39 г...;

б) Дунава, в частта на Морския Дунав;

в) България. Това е главният въпрос на преговорите. Със споразумение с Г.[ермания] и И.[талия] тя трябва да бъде в сферата на интереси на СССР на основата на дадени гаранции от СССР...;

г) Въпросът за Турция и нейната съдба не може да бъде решен без наше участие...;

д) Въпросът за по-нататъшната съдба на Румъния и Унгария, като граничещи с СССР, ни интересува много...;

е) (Въпросът с **Иран** не може да се решава без участието на СССР, понеже ние имаме там сериозни интереси. Без нужда за това да не говорим.)

ж) Относно Гърция и Югославия ние искаме да знаем какво мисли да предприеме Оста?”

Забележка: Пунктът “е” е поставен (заграден) въ скоби отъ Молотовъ. Подчертанитѣ дъми сж подчертани отъ Молотовъ. Думитѣ сж разредени букви сж на Молотовъ. Буквитѣ въ квадратнитѣ скоби сж написани отъ автора, а не отъ Молотовъ.

Материалът е подаден от Ив. ЛИЛОВ, София

Д. Петкова

Продължаваме да мълчимъ

Презъ 1999 г. въ България издателство “Прозорецъ” представи превода на нашумѣлата книга подъ редакторството на Стефанъ Куртоа “Черната книга на комунизма” (1997). Пресата и медиитѣ направиха нужното и този иначе уникаленъ по замисѣла си трудъ въ свѣтловенъ мащабъ получи заслужено мѣсто въ порѣдицата на анти тоталитарната книжнина у насъ.

До днесъ обаче нито български автори – били политически или неправителствени организации, които прѣтко изследватъ или се занимаватъ съ проблема, не реагиратъ не само на неточностите, но и на голѣмитѣ пропуски, допуснати въ този трудъ. А все пакъ въпросътъ за зверствата на комунистическия тоталитаризъмъ въ България е нещо сжщо толкова важно, както и цивилизованото лице на родината ни предъ свѣта. Защото до 1989 г. България бѣше обвинявана отъ либералстващитѣ, че

нѣма дисиденти и възстания като въ Полша, Чехия и Унгария срещу съветския режимъ, че е била “най-послушниятъ съветски сателитъ” и т.н. Идеологътъ на българската “нежна революция” г-нъ Желю Желевъ, написвайки пъкъ “Фашизмътъ”, успѣ да отклони общественото внимание отъ историческата тема на тоталитарния режим – зверствата, терора и репресиитѣ у насъ и ограничава възможността за гласността имъ извънъ границитѣ на държавата. Така трудътъ на Стефанъ Куртоа, известенъ въ цѣла Европа, САЩ и Канада, се заговоява съ данни за тѣзи престѣпления, споделени съ френскитѣ анархисти отъ заинтересуванни лица (!) презъ периода 1945-1949 г. (с. 357 отъ българското издание).

Въ книгата на Ст. Куртоа не намиратъ **изобщо** мѣсто и следнитѣ болезнени за българската историческа паметъ въпроси:

1) терорътъ срещу българското офицерство и жертвигъ му;

в) терорътъ и зѳкрствата срещу българскитъ свещеници - православно и католическо вѳроизповѳдание;

3) терорътъ срещу македонствациитъ - членовитъ на ВМРО и жертвигъ срѳдъ населението на Пиринския край въ връзка съ отказа му да промѳни националната си идентичностъ при преброяването презъ 1946 г.;

4) терорътъ въ Вардарска Македония, проведенъ изѳло на **антибългарска основа, т.е. жертвигъ сж българи по национална идентичностъ**, които по последни данни бележатъ зловещи стойности - 23 хил. убити, 150 хил. въ затвори и надъ 200 хил. изселени.

“Черната книга на комунизма” предлага на българския читателъ и още една изненада: на с. 383 се отбелязва, че “по-голѳмата частъ отъ противницитъ на комунистическата властъ вътре въ засегнатитъ страни не предприематъ никакви насилствени или въоръжени действия (Полша е изключение, както и **нѳколко въоръжени отрѳди въ България и Румъния**). Тѳхното спонтанно, неорганизирано противопоставяне приема демократични форми...” Досега не е известно по кое право убийство-

то се смѳта за “демократична форма” на противопоставяне, но въпросъ, изглежда, на авторска позиция! Отъ друга страна, въ България неотдавна излезе документалната книга на проф. Диню Шарлановъ “Горѳнитъ” (С., 1999 г.) Въ нея възъ основа на данни отъ архива на МВР недвусмислено се прави изводътъ, че горянитъ сж “първото въоръжено организирано съпротивително движение въ бившия “соцлагерь”, състоящъ се отъ три потока - българското офицерство, привърженицитъ на ВМРО - Иванъ Михайлов, и земегѳлци “Никола Петковъ”. А радиостанция “Горянинъ”, извършвала координираща дейностъ, е излѳчвала предавания до 1962 г., безъ да бжде установено мѳстонахождението ѳ въ Гърция.

Достойнството на единъ народъ се измѳрва и по начина, по който той “знай да мре” за свободата си! Крайно време е да представимъ на свѳта действителната история на европейското си битие и самоличностъ и да не се задоволяваме съ наложени или измислени идеологически клишета съ твърде съмнителенъ, “розовъ” цвѳтъ. Защото институтътъ на националната ни паметъ е истинскиятъ стожеръ на националната ни идентичностъ и бждеще.

Обикновено явление въ българския общественно-политически животъ е партиитъ, съюзитъ, движенията, клубовитъ и други да се обединяватъ, за да се раздѳлятъ, и да се раздѳлятъ, за да се обединяватъ.

* * *

Корупцията е продуктъ на общественно-икономическото развитие. Отначало тя трудно се познава, но се лѳкува лесно. Обхване ли цѳлия държавенъ организъмъ, лесно се познава, но трудно се лѳкува. Най-подходящо е лѳчението съ скалпелъ въ рѳцетъ на силенъ и мждъръ държавникъ.

129 години отъ обесването на АПОСТОЛА НА СВОБОДАТА

Поколения се смѣнятъ. Безшумно умира-
тъ митове. Духовни стойности излизватъ и
получаватъ нову измѣрениа. Гръмки събития
отшумяватъ и се превръщатъ въ история.

Левски си остава единъ и същъ, неподвла-
стенъ на измѣнчивата природа на времето.

За Левски г-до Вазовъ пише: "...Левски е
изражение на една сила, излязла изъ цѣли вѣкове
страдания, изъ цѣлъ океанъ унижения. Седемъ
години той обикаля България, посети стотина
градове и села, устрой имъ комитети, учи, на-
сърдчава, плаши богаташитѣ, наддумва уче-
нитѣ, сърди турцитѣ, постоянно до невъзмож-
ность, упоритъ до безумство; властитѣ се умо-
риха да го преследватъ, той се не умори да имъ
се изпрѣчва; противостоя на препятствията,
убеди невѣрующитѣ, разпали заспалитѣ. Само
противъ измѣната остана безсиленъ: единъ по-
пъ, попъ Кръстю отъ Ловеч, го издаде ковар-
но..."

Дѣлото на Левски е свързано съ най-вели-
ката епоха на нашата история – **национално-
освободителната борба**, следъ многовѣковно
робство. Единственъ той отъ своитѣ съвре-
менници прозря повелята на времето, че **свобо-
дата** може да бжде постигната само по пътя
на самостоятелната революция, осъществена
съ собствени задружни сили. Непоклатимо увѣренъ въ правотата на своитѣ виждания,
Левски вложи сили и неизчерпаема енергия, за да гаде идейна обосновка, политическа
насоченостъ и организационно стабилизиране на вътрешнитѣ революционни комитети,
които прераснаха въ политическа и военна сила на българския народъ. По пътя на тази
дейностъ Апостола успешно се пребори съ разнопосочността на мненията за тактика-
та и стратегията на революционната борба и успѣ да ги обедини въ името на свобода-
та на България. По този начинъ той отстрани вождовскитѣ амбиции на мнозина, за
които първенството въ организацията бѣше целъ, а свободата - стѣпало къмъ властни-
чеството. Постигайки го, Левски на г-ло доказа, че **България е една и грижата на
всички трѣбва да бжде една.**

Неговата философия на мждрецъ бѣше отворена за всички. Чрезъ създаване на
можща единна вътрешно-революционна организация да бжде отхвърлено робството и
потисничеството и да се създадатъ предпоставки за **"възобновяване на нашата славна
(преди) гържава"**

